

v této hodnotě pobírala služební požitky incl. drahotních přídavků z pokladny státní, takže není, pokud jde o aplikaci dříve rozvedeného právního názoru na spor tento, splněn v tomto případě druhý z obou předpokladů, které má na mysli cit. předpis § 4, odst. 4 min. nař. z 11. září 1918 č. 333 ř. z. Neneseť totiž osobní náklad na st-le jako na učitele veřejné obecní školy stá t ze svých prostředků, naopak náklad ten hrazen jest dosud vzhledem k tomu, že ustanovení § 35 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 Sb. provedeno nebylo, nynějšími vydržovateli, k nimž náleží v daném případě, v němž nejde o učitele na škole ménšinové, zemský fond český.

Je-li tomu tak, pak arciť nelze spornou otázku řešiti na podkladě výjimečné normy § 4, odst. 4 nař. z 11. září 1918 č. 333 ř. z., jak se mylně domnívá nař. rozhodnutí, a jest výrok jeho v rozporu se zákonem. Musil tudíž nss zrušiti nař. rozhodnutí jako nezákonné.

Č. 3687.

Nemocenské pojištění: I. Povinnost přihlásiti zaměstnance u okr. nemoc. pokladny vzniká okamžikem vstupu do zaměstnání, podmínujícího pojistnou povinnost. — II. Práce na zkoušku zakládá pojistnou povinnost právě tak jako práce definitivní.

(Nález ze dne 3. června 1924 č. 16.610/23.)

Prejudikatura: Boh. 901 a 977 adm.

Věc: Josef H. v Z. proti ministerstvu sociální péče o nemocenské pojištění.

Výrok: Nař. rozhodnutí, pokud se týká podpůrného nákladu, zrušuje se provady řízení; jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nálezem z 23. října 1920 uznala politická expositura v B. st-le vinným přestupkem § 31 nem. zák. a odsoudila jej k pokutě 10 K, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 24 hodin, dále jej uznala povinným nahraditi okr. nem. pokladně podpůrný náklad 914 K 40 h. Nález založila na skutkovém zjištění, že přijal dělníka Karla K. do práce ve své cihelně v H. 28. dubna 1920, že jej přihlásil k okr. nem. pokladně 4. května 1920 a že přihláška ta této pokladny došla 6. května 1920, dále na právním názoru, že povinnosti přihlásiti jej nebyl sprostěn tím, že následkem poruchy v podniku zastavil výrobu dne 29. dubna 1920 a znovu zahájil až 3. května 1920, ježto přechodné přerušení práce samo o sobě neruší pracovní poměr.

Rozhodnutím z 17. července 1922 nevyhověla zsp odvolání st-le a potvrdila shora cit. nál. pol. expositury v B. z důvodů v něm uvedených a z této další úvahy: »Dokázáno jest a sám odvolatel ve svém odvolání doznává, že K. vstoupil do práce dne 28. dubna 1920. Měl ho tedy zaměstnavatel do 3 dnů přihlásiti, okolnost, že pracoval pouze několik hodin, nepadá na váhu, neb dle § 31 nem. zák. jest zaměstnavatel povinen každého do zaměstnání vstupujícího během 3 dnů přihlásiti bez ohledu na to, jak dlouho pracoval«.

Min. soc. péče nař. rozhodnutím potvrdilo rozhodnutí zsp-é z jeho důvodů.

Třeba konstatovati, že pol. expositura v B., intimujíc toto rozhodnutí st-li, se přepsala a uvedla místo částky 914 K 40 h cifru podpůrného nákladu částkou 941 K 40 h.

O stížnosti uvážil nss toto:

I. Pokud nař. rozhodnutí uznalo st-le vinným přestupkem § 31 nem. zák. a odsoudilo jej dle § 67 k pokutě 10 K, v případě nedobytnosti do vězení na 24 hodin, jest ve shodě se zákonem.

Dle §§ 31 a 67 nem. zák. jest trestnost založena již porušením povinnosti přihlašovací. V tomto případě nastala již tím, že st-l — jak nesporno — Karla K., zahájivšího dne 28. dubna 1920 práci v jeho cihelně, do tří dnů nepřihlásil u příslušné okr. nem. pokladny v B. St-l snaží se dovoditi, že k přihlášce nebyl povinen, když pracovní poměr skončil téhož dne, kdy začal, tudíž před uplynutím 3 denní lhůty k přihlášce vyhražené, ježto přestupek § 31 nem. zák. předpokládá, aby dělník byl ještě ve službách podniku v okamžiku, kdy průtah nastal.

Náhled ten nss nesdílí. Nesporné jest, že Karel K. byl do práce u st-le přijat 28. dubna 1920 a že téhož dne práci zahájil. Přihlašovací povinnost jest pak dle cit. § 31 dána okamžikem vstupu do zaměstnání, podmiňujícího povinnost pojistnou (viz také nář. Boh. 901 a 977); že se o takové zaměstnání jedná, st-l nepopřel, tvrdil pouze, že tu šlo o práci na zkoušku, která prý, i když je placena, pojistnou povinnost nezakládá; neuvedl však pro toto své tvrzení — jež K. popřel — žádný skutkový podklad.

Práce na zkoušku zakládá však, jsou-li tu předpoklady § 1/1 nem. zák., pojistnou povinnost právě tak jako práce definitivní. Že by předpokladů těch tu nebylo, st-l netvrdí. Ze spojitosti vývodů stížnosti zdá se, že označuje činnost K-ovu jako práci na zkoušku proto, že trvala jen několik hodin. Jak dlouho trvalo zaměstnání, jest však pro posouzení pojistné povinnosti a vzniku pojistného poměru irelevantní.

K témuž závěru dospívá i rozhodnutí vídeňského správního soudu z 12. července 1902 č. 6371 (č. 1205 A Budw. z r. 1902), jehož se st-l sám dovolává, jež vyslovuje zásadu, že práce v podniku zakládá pojistnou povinnost, jen je-li výronem pracovního poměru založeného mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem, ale pak jest pro posouzení pojistné povinnosti lhostejno trvání poměru toho, jakož i okolnost, bylo-li zaměstnání definitivní nebo jen na zkoušku.

Neporušil tedy žal. úřad zákon, když st-le uznal vinným přestupkem § 31 n. z. a bylo proto stížnost v tomto bodě zamítnouti jako bezdůvodnou.

II. Pokud jde o výrok nař. rozhodnutí, vyslovující povinnost st-lovu k náhradě podpůrného nákladu, uvážil nss toto: — — —

Č. 3688.

Nemocenské pojištění: Byl-li pracovní poměr mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem pojištěným u okr. nem. pokladny zrušen, jest okr. nem. pokladna povinna uznati odhlášku tohoto zaměstnance dnem zrušení pracovního poměru.

(Nález ze dne 3. června 1924 č. 22.553/23.)